

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

τόν θγαίνει απ' την πλάτη του και... τον σκοτώνει ή θικω, αν εντωμεταξύ έκεινος δεν σκοτωθ' ή με το ίδιο το πιστόλι του...
 ...Τα λόγια αυτά του φρουράρχου, φίλοι μου, με τάρσανθα θεά!... 'Αναγνώριζα την αλήθεια τους κι' αντιλαμβάνομαι για πρώτη φορά, ότι ή άθωα ώστόσο κι' άυπόπτη εκείνη γυναίκα άποτελούσε έναν κίνδυνο τρωμερο μέσα στο φρούριο μας... Χωρίς την παρακική πρόθεση να φλερτάρη μαζί μας, έκανε ώστόσο άουαίσθητα ένα άλλο είδους «φλέρτ», πιο επικίνδυνο άκόμη, γιατί κρυβόταν κάτω απ' την άθωότητά της και την άλλη πρόθεσι της ν' άνακουφίξη και νά παρηγορή!

...Είχα πειά πεισθή, ότι κι' έγω κι' οι άλλοι νεαροί συνάδελφοι μου είμαστε βαρέλια με δυναμίτιδα-έτοιμα νά έκραγούμε με την παρακική ματιά της ύπεροχης εκείνης γοήσης-όταν έξερράγη εντωμεταξύ ή μεγάλη επανάστασις τών ίθαγενών 'Ινδών...

...Τρις μήνες μās πολιορκώσε στο φρούριο ό έξαγριώμενος όχλος... Καμιά βοήθεια δεν περιμέναμε από πουθεν, γιατί και τώ γειτονικά φρούρια μας θριακόντουσαν κι' αύτα στην ίδια κρίσιμη θέσι...

...Ποτέ μου δεν θά ξεχώσω τις φρικιαστικές σκηνές της καθημερινής σφαγής και τού θανάτου, κατά τώ διάστημα αυτό τών τριών μηνών... Κι' αν έμεις οι άνδρες κάναμε θάματα ήρωισμού κι' άντοχης, ή κυρία Ρήθε στάθηκε για όλους μιá άνυπέρθλητη νωσοκόμος... Τό ύπερφυσικό θάρρος της άνάμεσα στις σφαίρες και τις όθιδες κι' ή ύπερκόσμια γαλήνη, με την όποία έκλεινε τά μάτια τών νεκρών κι' έδενε τις σπαραγμένους άσφους ή ζέπλενε τις φοικτές πληγές μās είχε κάνει όλους νά νιώθουμε νι' αυτήν ίερή άφοσίωσι και λατρεία!

...Τό μοιραίο τέλος για όλους μας ήταν κοντά... Είγαμε άπομείνει πειά στο φρούριο τοιές άειωατικώσι, ή κυρία Ρήθε και πέντε ίθαγενείς στρατιώτες... Όλοι οι άλλοι είχαν θροισθή απ' τις σφαίρες κι' απ' τις σπειρίσεις... Έσφαξαν, ένα μεσημέρι-τά άλησούνητο εκείνο μεσημέρι, τώ πιο άνατογιαστικό μεσημέρι της ζωής μου!-ένώ είμαστε ιαζευμένοι όλοι μας σ' ένα ύπνειο τού φουριού, έτοιμοι νά πολήσουμε άκριθώ τή ζωή μας στόν λυσασιένο όγλο, σάηκε στο κατώφλι της πότας ή κυρία Ρήθε...

...Χλωμή σαν τόν θάνατο, με μιá άπαίσια γαλήνη άπλωμένη στη μοσθή της, είπε ήρεμα στόν ταγματάρχο Γκάοδενερ:

-Κύριε φρούραρχε αυτή τή στιγμή έκλεισα τά μάτια τού συζύγου μου... Μιά σφαίρα τοξόσασε τώ κοσάιο κι' έτσι δεν ήμπορεσε ν' άδειάση τώ πιστόλι του σέ μένα, όπως μου είνε ύποσχεθή... Μπορώ τώρα νά θασίζωασι σέ σάς:

...Ό φουράραχος άνασκίτσης άνατογιαζοντας και της άπαύτησε:

-Κυρία μου, ή ευγνωμοσύνη μου κι' ή έκτιμωσι μου για σάς είνε άπειρη... 'Η θυσία σας κι' ή ύπερρείσι σας στό φτωχό αυτό φρούριο ύπέρηξαν υπεράνθρωπες... Κάποτε σας άδίκησα... Μή ζητήτε λεπτομέρειες... Άρκεσθήτε στην έκφρασι της πιο θερμής λύπης μου και στην ύπόσχεσι μου, ότι μια απ' τις σφαίρες τού πιστολιού μου θά είνε δική σας!...

...Η κυρία Ρήθε θέλησε νά ζαναγορίση κοντά στόν νεκρό άνδρα της, μα έξαφνα ένας θάρρους βαμονισμένος άντηγχο... Μ' ένα βαρέλι πυριτίδος οι ίθαγενείς είχαν πινάξει στόν άέρα τή σιδερένια πόρτα τού ύπογειου κι' ή κραυγές των άκουγόντουσαν τώρα όλοκάθαρα στη σκάλα...

...Η κ. Ρήθε ζαναγόρισε τότε στη θέσι της, στάθηκε άκίνητη και ρίχνοντας ένα θλέμμα ύπερτάτης έγκαρτερήσεως στόν ταργαμένο φρουράρχο, ψιθύρισε ήπλά:

-Ταγματάρχε μου, είμαι έτοιμη!...

...Ό φουράραχος σκούπισε με τώ μανίκι του δυό δάκρυα, τά όποια δεν τόν άφιναν νά σημαδής κι' έπειτα σκούπισε ψηλά με γέρι σταθερό, τώ πιστόλι του, σημαδόνοντας την κ. Ρήθε... Ένας παραβολισμός άντηγχοσ κι' ή άσύγκριτη εκείνη γυναίκα έσπρίαστηκε κάτω νεκρή... Έγώ έβγαλα μιá φωνή φρίκης κι' έχασα

Φάνηκε στο κατώφλι της πότας ή κ. Ρήθε...

- 'Αβάσταχο πούναι κακό, τής πεπεράς ή γκρίνια!
- 'Αβάσταχο πούναι κακό τώ 'γειά σας κ' ήρβα.
- 'Αβάσταχο πολύ κακό τώ φρότωμα τού ζένου.
- 'Αβρακος θρακι έβαλε, σέ κάθε πόρτα τάλυνε.
- 'Αγάλι-άγάλι πήγαυε, αν θέλης νά προφτάσης.
- 'Αγάλι-άγάλι πάγουρα και θάρθη κολοκάιρι, και θά συρ-θούνε τά νερά και θά θρεθής στην ζέρη.
- 'Αγάπασε τούς ζωντανούς κι' άστα τά μνημόσυνα!
- 'Αγάπασε γλυκά-γλυκά και φίλιε με γιομάτα, μα σύντας είμαι μ' άλλουσους, μη με θωρήσ στα μάτια.
- 'Αγάπα τά παιδιά σου, και μνή τά χαϊδεύης.
- 'Αγάπη πούνα κ' έχασα απ' την άνεμοαλιά μου, πρώτη μου άγάπη, αγάπη μου, δεύτερη σκετινιά μου.
- 'Αγάπρε ό κακόμοιρος τήν παληροκαμοίρα, τήν αγανή, μονόκλονη και τήν παληροσινίδα.

- 'Αγαπώ, αδελφέ μου, νάχης, κάλλια νάχω παρά νάχης.
- 'Αγαπώ θά π' αγαπάω κι' όχι παίζω και γελάω.
- 'Αγαπώ, κυρά, να κλ... μα νά μνή τώ παρακάνης.
- 'Αγέρας και γυνάικα δεν κλειδώνονται.
- 'Αγέρας νά φυσά και άλέσματα όσα θέλεις.
- 'Αγιάσαν οι μαγαροκλέφτες και πουλούν σκουρολεπίδες.
- 'Αγιάσαν τά νερά, πών τά παγανά.
- 'Αγιος πού δεν θαυματουργεί, λιθάρι δεν τού καίνε.
- 'Αγιος πού δεν θαυματουργεί, βοσολογία δεν έχει.
- 'Αγιε Νικόλα, θόθηκα με, σήκα και σό, Νικόλα μου!
- 'Αγκάθι τού κολοκαριού, μαροόλι τού χειμώνα.
- 'Αγκαστρολογιούνται ή σκύλες, άντεροκομός τού λύκου.
- 'Αγκοπή μου όρμηψέ με, πώς νά τουλουπίσω ρόκα.
- 'Αγουρα ή άγουρέλικα, πάντα φαρμακολληδία.
- 'Αγρια πουλιά στούς κάμπους, όσο θέλεις όσο και πάρτα.
- 'Αν δέ θρέξη, άς ψυχάλιση, πάντα κάτι θά βροσίση.
- 'Αν δεν γιομίση τώ σασκί, πώς θά ν' τώ πής γιομάτο!
- 'Αν δεν τόπες και αν δεν τόπα, πώς εγίνη θούκοια!
- 'Αν δεν τάλεγες, κομπάρε, δεν τά λέγαν και στη ρούγα.
- 'Αν δεν τάλεγες, γυναίκα, δεν τά ζεραν' οι γειτόνοι.
- 'Αν δεν τώ πη ό παπάς, πούδς θές νά τώ πιστέψη!
- τις αισθήσεις μου...

Λίγες στιγμές σιωπής άκολούθησαν, γιατί όλοι, κι' έγω μαζί, σκουίζοντας τόν ιδρώτα μου, κυττάζαμε με άπορία τόν οικοδεσπότη πουκλαιγε σαν-μαρο παιδί: Μάε λυγμούς κατόπιν μοιροίσεις:

- Και πώς σώθηκε, λοχαγέ Βαίσις... Γιατί όλοι σκοτώθηκαν κεί μέσα, όπως μάθαμε απ' τις έφημερίδες...
- Μ' έσασε ή λιποθυμία μου, άποκρίθηκα. Οι ίθαγενείς πού ώρμησαν εντωμεταξύ κάτω, έσφαξαν τούς δυό-τρεις ζωντανούς, έφτυσαν περιφρονητικά τά πτώματα, κι' έφυγαν... Όταν συνήλθα, θρέθηκα σ' ένα φορείο νωσοκόμων, γιατί άργότερα και πολύ άργά, δυο σ τ υ χ ω ς, μάς ήρθαν ένασούσεις... Έσού όμως γιατί συγκινήθηκες έτσι... Γιατί κλαίς;...
- Ό Μπράδς έβγαλε τότε ένα μενταγιόν, τώ πέταξε στο τραπέζι κι' είπε:
- Μονάχα αυτή τή γυναίκα αγάπησα στόν κόσμο, μα κέρβισε τήν καρδιά της ό ύπολογαός Ρήθε... Από τότε μένω και θά μένω μόνον με την άνάμνησι της...
- Στό μενταγιόν είδαμε κατάληκτοι όλοι, τήν αιθερία ώμορφιά της ήρωίδος τού φουριού!